Om att förlora en bror

Pontus Alsing

BOKFÖRLAGET MAX STRÖM

Om att forlora en bror_inlaga.indd 3 2026-06-26 15:55

12 mars

Inne i Big Brother-huset vet deltagarna ingenting om vad som händer i världen utanför. Och världen utanför har precis drabbats av en pandemi. Ett nytt, i princip okänt, virus sprids med en otrolig fart över i stort sett hela världen.

Vi i produktionsledningen och TV4, som är sändande kanal, har beslutat att vi måste berätta för deltagarna vad som händer. Ingen vill ha ett skräckfilmsscenario där dom kommer ut efter hundra dagar med noll vetskap om läget och att det visar sig att deltagarna är dom enda som har överlevt … Nej, det är högst troligt en överdrift, men beslutet är taget, dom måste informeras.

Vi har skickat ut ett meddelande på sociala medier om vad som är på gång: ”Livefeeden kommer att ha en liten paus nu. Produktionen kommer gå in i huset och meddela deltagarna om det rådande läget kring coronavirusets spridning.”

Det är producenten Marina, projektledaren Lina och den exekutiva producenten, jag.

Vi har tvättat händerna, spritat dom samma, tagit på oss munskydd och över dom har vi stora visir som helt täcker våra ansikten.

Kamerorna är avstängda och vi kliver in till deltagarna.

Om att forlora en bror_inlaga.indd 7 2026-06-26 15:55

Som blir otroligt chockade. Det blir dom alltid när man stör dom i deras bubbla. Dom glömmer bort omvärlden efter några dagar. Nu står vi, produktionsledningen, inne hos dom, alla tre dessutom iförda något slags obegriplig skyddsutrustning.

Vi meddelar läget, att ett virus sprids i världen och att även Sverige är drabbat. Halvt på skämt och halvt på allvar säger vi att deltagarna i huset förmodligen är dom som har det allra tryggast just nu. Inga fler deltagare kommer att släppas in och vi ska minimera deras kontakter med teamet. Fysisk kontakt får ske bara i absoluta nödfall och då kommer personerna vara klädda som vi tre, som minst.

Vi rundar av och ber deltagarna att säga till direkt om dom blir oroliga eller börjar må dåligt på grund av den nyss lämnade informationen. Sen kliver vi ut genom dörren, signalerar att kamerorna kan slås på igen och håller tummarna för att allt ska fortgå som vanligt där inne. Det är ändå ett underhållningsprogram vi gör …

13 mars

Mobilen blinkar till. Sms från min bror Adam.

> Adam: FYI, dom har ställt in Poddfest på Fotografiska p g a Corona-skiten. Trist, men så är det. Jag vet inte vad folk tänker. Många verkar panikslagna.

Om att forlora en bror_inlaga.indd 8 2026-06-26 15:55

Jag: Jag noterade det på er Insta. Bara att gilla läget. Men tänker alla människor att dom bara ska vara hemma i 5-6 månader…? Ja, total panik, ICA vid mig var länsat.

Adam: Men alltså inte ens i Kina eller Italien behöver folk sakna mat, varför skulle det bli så i Sverige? Jaja. Logik funkar ju inte längre. Man läser kommentarerna och frågor i AB-chatten och blir mörkrädd.

Jag: Ja, men herregud, människorna som skriver in dit, har dom rösträtt!??

Adam: Jag tror det. Tyvärr.

Jag tänder en cigg. Jag kan inte låta bli att röka under en Big Brother-säsong, jag måste. Eller ”måste”. Det är för att orka med, säger jag till mig själv. Projekt som pågår dygnet runt suger långsamt all energi ur en eftersom man måste vara på tårna hela tiden. Den lilla rökpausen blir några minuters rast och hobbypsykolog.

Snön har smält undan nästan helt, man kan bara se rester av den i diket och på en lerig gräsplätt. Grus och sand ligger kvar, i väntan på det ultimata vårtecknet: gatusopningen.

Jag går runt i en cirkel på parkeringen utanför Telias gamla kontorskomplex Telestaden, mellan Farsta centrum och Nynäsvägen, söder om Stockholm. Från den hårt tra-

Om att forlora en bror_inlaga.indd 9 2026-06-26 15:55

fikerade vägen anar man inget alls, men innanför fasaden är det ständigt liv och rörelse. Sändning live, dygnet runt, i mer än hundra dagar.

Allt som varit är utrivet. Där Telias gamla säljarkår satt, har vi byggt upp ett trehundra kvadratmeter stort hus till deltagarna. Jacuzzi, gym, pool och utegård, allt finns. Plus det vi behöver för att göra tv: kontrollrum, studio, snickeri och ett gigantiskt kontorslandskap. Jag är exekutiv producent.

Jag ringer Adam.

”Tja, det är din härlige lillebror. Jag orkade inte med allt sms:ande. Vad fan är det med alla? Har alla blivit galna? Ska det vara så här nu? Sån satans oro. Vi kommer inte stå ut.”

”Hahaha, jag vet, det är helt sanslöst”, svarar Adam.

”Hur farlig kan skiten vara? Folk är ju livrädda. Som en jävla masspsykos.”

Adam suckar.

”På radion har vi några som inte kan prata om annat. Tröttsamt. Men vet du, i värsta fall, om det här ballar ur, då är det vi som flyttar till sommarstugan. Jag har mina gevär”, säger han.

”Och jag kan fiska. Och så plockar vi svamp och bär. Vatten har vi ju i brunnen”, fyller jag i.

”Ja, bra. Sen kan vi fulmjölka kossorna på ängen, så har vi smör och ost.”

”Gräsmattan vänder vi upp och ner på, den får bli en enda stor jäkla odling. Potatis och grejer.”

Om att forlora en bror_inlaga.indd 10 2026-06-26 15:55

”Vi har en plan. Jag hämtar upp er alla med bilen, ni får ligga i bagageutrymmet.”

Vi ser bilderna från vårt kommande liv framför oss och skrattar glatt.

”Dessutom är du i din bästa form någonsin, Adam. Och jag känner mig stark. Farsan har överlevt cancer tusen gånger, så visst fan klarar vi en omgång av det här också.”

”Klart vi gör. Och du, sluta rök, är det ditt sätt att hylla farsan efter hans lunggrej?”

”Nä, du har rätt. Jag ska. Puss!”

”Puss!”

Jag fimpar och återvänder till plikterna.

14 mars

Hade jag fått bestämma skulle Adam ha varit programledare för den här säsongen av Big Brother också. Men TV4 ville annat. Det skulle vara en kvinna, yngre, attrahera en lite annan målgrupp. Jag har egentligen inget emot det, inte alls, det är ju bara det att jag alltid vill jobba med brorsan. Och när det kommer till Big Brother så har vi redan gjort fem hela säsonger ihop. Tre i början av 00-talet och två i mitten av 2010-talet.

När jag år 2014 skulle producera Big Brother för Kanal 9, en del av det som då hette Kanal 5/SBS Discovery, var Adam på TV3, men trivdes inte helt hundra längre,

Om att forlora en bror_inlaga.indd 11 2026-06-26 15:55

vilket jag självklart visste och också läckte glatt och diskret till Kanal 5-chefen Axel Eriksson. Jag ville ha över Adam. Jag kunde inte tänka mig något bättre. Efter ett antal turer fram och tillbaka på slipsnivå så gick TV3 med på att släppa Adam i förtid, så att han kunde hoppa på BB-tåget i Kanal 5/SBS Discoverys kanalhus igen. Ren lycka för oss båda.

Men i år är han alltså inte med. I stället hör han av sig var och varannan dag och frågar: ”Hur går det i huset?” En klassisk fråga. Där kan nämligen vad som helst hända. Så även om han inte är med officiellt så är han med mig, vid min sida. Han kan programmet utan och innan, psykologin kring det och hur allt påverkar både deltagare och team. Bättre bollplank finns inte.

16 mars

Det finns en och annan som tror att det är glamouröst att jobba med tv. Det är raka motsatsen. Stressigt, supertighta budgetar och kreativ ångest. Allt i ett hela tiden.

Big Brother har dessutom några lager till. Eftersom det pågår oavbrutet kan du aldrig riktigt koppla bort och av från jobbet. Du måste alltid ha ljud på telefonen. Som producent/exekutiv producent kan det ringa när som, dygnet runt. Det kan ha hänt något och teamet i kontrollrummet, lett av en avsnittsredaktör, kan behöva guidning eller vilja bolla något, även om klockan visar 02:30.

Om att forlora en bror_inlaga.indd 12 2026-06-26 15:55

Mejlkorgen fylls på ett litet kick, tittarna är makalöst engagerade och kan reagera på lite vad som helst …

Den här säsongen är inget undantag. Jag känner mig stressad varenda vaken sekund, förmodligen varje sovande också med tanke på hur lite sömn jag får. Jag vaknar oavbrutet och letar efter mobilen, direkt uppe i varv och rädd att ha missat något.

När jag producerade Big Brother 2014, då jag lyckades småkuppa in Adam som programledare, var det så intensivt och stökigt att jag blev sjuk. Efter att ha levt ett par månader med minimalt med sömn och ett näringsintag, ”näringsintag”, som i stort sett enbart bestod av cigg, energidryck och en och annan kebabsallad från grillen hundra meter bort från industrilokalen i Spånga där vi höll till, så ville kroppen inte vara med längre. En natt fick jag oerhörda smärtor i magen, tog taxi till akuten och där blev jag kvar. Med dropp och vila. Inflammation i tarmen. Toppen var det. Inte. Och koppla av kunde jag inte, för jag hade mobilen med mig och även om jag var dålig som bara den såg jag till att uppdatera mig om vad som hände i huset … Det var ett gift. Nästan beroendeframkallande. Jag kunde inte koppla bort det, jag behövde ha koll och jag kände ansvar. När jag blev utskriven efter några dagar så var det raka vägen tillbaka till lokalerna och dygnet-runt-sändningarna.

Mer än fyra hela år av mitt liv har jag vigt åt den där dokusåpan. Ren idioti egentligen.

Det är inte sällan jag funderar på om jag borde göra

Om att forlora en bror_inlaga.indd 13 2026-06-26 15:55

något annat, något mer vanligt. Samtidigt kan jag bara det här och det finns en stor risk att jag skulle bli rejält rastlös och uttråkad på ett arbete som är precis likadant dag ut och dag in.

Men jag undrar samtidigt vart ödet fört mig om jag inte tjatat till mig den där praktikplatsen hos Adam när jag gått ut gymnasiet i Sollentuna 1995.

Adam var redan då ett etablerat namn i tv-branschen sen några år tillbaka. Efter att han sökt en utbildning på TV4, som precis skulle dra igång i början av 1990-talet, så blev han i stället programledare för den nystartade tv-kanalen. Det sägs att cheferna föll pladask när dom såg hans så underhållande ansökningsvideo. En story för bra för att syna. Snart kunde han bland annat ses leda dejting-program som Tur i kärlek och Casanova. Snabbt tittar-framgångar båda två. Genombrottet ledde till att han värvades till TV3 för att där få en egen talkshow. Den hade rullat några säsonger och nu skulle Adam starta ett produktionsbolag med sin producent och kompis, Nicola Söderlund, för att göra den självbetitlade talkshowen under egen flagg, på ett eget kontor. Både för att få bestämma mer själva och för att få ett större bett av penga-kakan, skulle jag tro.

Jag hade ingen tanke alls på att börja jobba med tv, det fanns inget med det som lockade nämnvärt. Men varför leta ihjäl sig efter jobb när det finns öppningar på nära håll, tänkte jag, som alltid haft problem med att försöka sälja in mig själv till folk jag inte känner. Jag är nog en av

Om att forlora en bror_inlaga.indd 14 2026-06-26 15:55

få som aldrig lyckats få ett sommarjobb. Jag vet inte om det beror på blyghet, men jag tycker det är stressande och pinsamt att behöva lyfta fram hur bra man är och vilken tillgång man skulle vara. Jag känner att pulsen går upp och att kinderna börjar blossa.

Adam och jag var allt annat än tajta, dels på grund av åldersskillnaden på nio år, dels för att vi inte heller bott ihop på länge. Jag hade massiv storebrorsrespekt och tappade bort mig i ”samspelet”. Men att söka jobb någon annanstans kändes ännu värre.

Jag började därför tjata på Adam. Och tjata. Och tjata lite till. Han kan säkert ha uppfattat mig som påfrestande, ja, på gränsen till irriterande …

”Ge mig ett jobb!”

”Ge mig chansen!”

”Visst behöver ni någon som jag?! Hallå, jag är billig!”

”Tänk om man ändå hade en storebror som startat ett eget företag där hans superhärlige lillebror kunde få arbeta.”

”Vi får se. Vi har inga pengar. Jag kan inte svara på det just nu”, svarade Adam.

Men skam den som ger sig, jag växlade upp tjatet. För lika dålig som jag är på att sälja in mig själv, lika envis blir jag när jag tagit sikte på något.

”Hur ser det ut nu då?”

”Har ni hittat någon lösning?”

”Jag kan börja när som helst och göra vad som helst.”

”Hallå! Nu då?”

”Nu?”

Om att forlora en bror_inlaga.indd 15 2026-06-26 15:55

”Nuuuuuuuuuuuuuuu?”

Till slut gav han vika. Jag vet inte om det kan kallas för en regelrätt anställning, det blev något slags praktik betald av Arbetsförmedlingen. Två tusen kronor i månaden. Men för en artonårig kille som fortfarande bodde hemma med mamma, pappa, mellanbror och lillasyster i en lägenhet ovanför Sollentuna centrum, och som var van vid ett studiebidrag på en dryg sexhundring, så kändes det som rena jackpoten.

23 mars

Luren plingar till. Sms från Adam. Drar inga stora växlar av det, vi hörs ofta, det är garanterat ett kolla-läget-och-hur-går-det-på-jobbet-sms.

Adam: Har bäddat ner mig hemma nu och ställt in allt. Mår konstigt. Yr. Lite feber. Trött. Fick en grym svacka efter radion idag.

Jag: Nej, vad fan, jobbigt! Hänger nog ihop med det fysiska måendet?

Adam: Mår konstigt mer än jättedåligt för tillfället men har känt att något varit på gång.

Min storebror är lite hängig och vill tala om det. Inget konstigt, det har hänt hur många gånger som helst. Folks

Om att forlora en bror_inlaga.indd 16 2026-06-26 15:55

oro som vi skrattat så mycket åt. Den enorma virusnojan. Har skiten slagit till här hos oss nu?

Allt har gått så fort. Det är bara några månader sen vi först hörde talas om utbrottet, då var det inte ens ögonbrynshöjande. Ännu ett virus där borta i Kina, ännu en som slarvat med djurhållningen och något nytt fågel-, svin- eller vad-det-nu-kan-vara-för-djur-virus hade dykt upp. Jag har inte lagt någon som helst vikt vid det. Det var tusentals mil från Sverige och hur många gånger har man inte läst om liknande? Det var inget att bry sig om. Och så boom, så är det plötsligt här och över oss.

När svininfluensan drabbade Sverige 2009 blev jag riktigt dålig. Inte så att jag fick läggas in, men skyhög feber, sova sittandes för att viruset inte skulle hoppa ner i lungorna lika lätt, och det tog en vecka innan det började bli ordning igen. Febern gjorde mig så förvirrad att när min sjukvårdsutbildade lillasyster ringde för att kolla läget kunde jag inte minnas hennes namn. Klarade jag den omgången skulle jag, och givetvis alla andra, klara det här också, konstaterade jag för mig själv. Utan att det egentligen bottnade i annat än en känsla.

Jag befinner mig som vanligt i Big Brother-huset i Farsta. Livet där inne pågår dygnet runt, sju dagar i veckan och varje sekund går att följa från soffan framför tv:n eller via dator/mobil. Som exekutiv producent behöver man vara där och ha en övergripande koll. Se till att alla mår bra – såväl deltagare som team – och att programmen blir okej. Mest påfrestande är det för deltagarna, som ju faktiskt

Om att forlora en bror_inlaga.indd 17 2026-06-26 15:55

jobbar dygnet runt med programmet. Många gånger behöver man kalla in dom i bikten, det lilla rum där ingen av dom andra kan höra vad man pratar om, och så tar man ett samtal för att uppdatera sig om läget och kanske erbjuda ett extra psykologsamtal om någon känner sig lite svajig.

En Big Brother-säsong är lång. Stundtals känns det som om den aldrig kommer ta slut. Det är först när det bara är ett par veckor kvar som man börjar se ljuset …

Jag tar min vana trogen Adams sms som en ursäkt att smita undan några minuter. Öppnar den stora glasdörren och går ut på samma gamla vanliga parkeringsplats, mellan kontorshusen och Nynäsvägen, med sin aldrig sinande ström av bilar. Jag tänder en cigarett och ringer Adam.

”Hej, det är din otrolige lillebror. Hur mår du?”

”Vet inte, jag mår konstigt, svårt att beskriva. Kände mig inte i form efter träningen igår och idag har det bara blivit värre. Hur mår du?”

”Helt okej. För mycket jobb, men inget nytt. Supersmart att träna om du var hängig. Du tänkte att du kunde träna bort skiten?”

”Nä, jag vet, men jag mådde ju inte dåligt då”, svarar Adam.

”Och supersmart att gå på den där stora festen, det är ju lätt där du blivit smittad”, säger jag med lite för mästrande ton. ”Men med lite flyt så är det en vanlig förkylning, vi håller tummarna”, lägger jag till.

Om att forlora en bror_inlaga.indd 18 2026-06-26 15:55

”Ja, vi får verkligen hoppas det. Orkar inte med att det ska bli någon långdragen historia.”

”Hur länge säger dom att man är dålig? Två veckor? Ish. Det kommer gå fort. No worries.”

”Jag får se hur det utvecklar sig, om jag orkar göra radio och podd. Inte som jag mår just nu i alla fall.”

”Skit i det. Hälsan först. Det gör väl inget om du är borta några dagar? Ingen kommer glömma dig och dom klarar sig bra ändå. Känn inte att du lämnar någon i sticket nu! Jag vet hur du funkar.”

Adam blir tyst några sekunder, som att han låter det sjunka in, fast han garanterat tänkt det själv både en och två gånger. Men vissa saker måste man höra från andra också.

”Du har helt rätt. Ska försöka ha det i huvudet. Men du vet hur det är.”

”Ja, jag vet. Men ibland måste man sätta sig själv först. Och dom får väl göra den där jävla podden utan dig. I värsta fall får jag hoppa in igen. Herregud.”

”Hahaha, jag hör dig. Nu ska jag vila lite. Puss!”

”Okej, vi hörs senare eller imorgon. Puss!”

Jag kan både imponeras och förfasas över Adams pliktkänsla. Ingen får känna sig sviken och det ska alltid levereras. Hur sjuk han än är. Ett avsnitt av hans självbetitlade talkshow Adam gjordes med en hink gömd under programledarskrivbordet. Han var magsjuk. Hade spytt hela dagen. Ställa in? Icke. Avtal med kanal skulle hållas och ingen annan lämplig kunde komma loss och

Om att forlora en bror_inlaga.indd 19 2026-06-26 15:55

ersätta på så kort varsel. Hink gömdes för att kunna ryckas fram om det blev akut. Inget kramande av gäster. Fullt fokus och färghållning, inte låta illamåendet ta plats. Jag förstår än idag inte hur han fixade det. Personligen barrikaderar jag mig i badrummet när vinterkräksjukan slagit till, inget kan få mig därifrån, och att göra något annat än att självömka är otänkbart.

27 mars

Fatima står i köket och gör havregrynsgröt. Det enda min bonusson Benyamin vill ha just nu, så det äts två–tre gånger om dagen, med rivet äpple, kanel och en skvätt mjölk. Jag slår mig ner på en av köksstolarna.

”Jag står inte ut med nyhetsrapporteringen längre”, säger jag. ”Inget, absolut inget är positivt. Allt handlar om viruset och Folkhälsomyndighetens ständiga pressträffar. Även om jag tror att jag är Team Tegnell, han kan inte ha den positionen om han är en idiot. Men skit samma.”

”Jag vet”, svarar hon, ”det är riktigt deppigt. Tänk när vi firade jul, det var typ tre månader sen, då fanns inte det här, då såg man en helt annan framtid. Och nu: corona överallt.”

”Vet du vad jag gjorde idag? Jag beställde hem handsprit, plasthandskar och jag vet inte hur många olika sorters munskydd. Säg inget, jag vet, jag är en idiot! Men tänk om det är det som gör skillnaden sen, om det är det

Om att forlora en bror_inlaga.indd 20 2026-06-26 15:55

som gör att man klarar sig? Jag vågar inte chansa. Snart har vi ett lager."

Fatima skrattar åt mig.

"Men Pontus, var det inte du som alldeles nyss sa att du fått nog av allt virussnack? Jag tycker det låter som att det är det enda du tänker på."

"Adam är krasslig, vi vet inte vad det är. Jag vill ha så det räcker till oss och hela stora familjen, ingen kan säga med säkerhet att det inte kommer behövas. Det är ändå en pandemi och den senaste var väl spanska sjukan och den tog ju med sig en och annan. Även om vi kanske är friskare generellt nowadays. Men jag vet inte, det känns inte svintufft att åka tunnelbana med munskydd och plasthandskar. *Hej, äckliga gubben*, det är vad det signalerar."

"Idiot", säger hon och skrattar kärleksfullt igen.

Jag har försökt freda mig, gjort mig lustig över folks oro, men den har börjat komma åt mig också, mitt behov av att vara förberedd och påläst vill ta över. Jag tar fram mobilen och googlar.

"Det är ändå helt bisarrt. Det var på nyårsafton nyheten om Wuhan och Kina kom. Det är inte ens tre månader sen. Tänk om vi fattat det när vi stod där och skålade i skumpa och la upp sköna planer för 2020. Och nu är det överallt. En massa svenskar har dött, och visst, många av dom var säkert sjuka sen innan, men ändå. Fan alltså. Vad händer med världen? Var det inte mycket lugnare och tryggare för bara några år sen?"

"Älskling, ska du tjata ihjäl mig innan viruset tar livet

Om att forlora en bror_inlaga.indd 21 2026-06-26 15:55

av mig? Nej, förlåt, jag förstår att du är orolig, men vi måste kunna prata om annat också. Den här gröten till exempel, titta så god den ser ut!”

30 mars

Jag tar upp mobilen för att titta vad klockan är. Samtidigt meddelar en notis att Adam skickat DM på Instagram. Jag låser upp telefonen och öppnar appen.

Adam: Så jävla bisarrt igår. Ska gå och lägga mig. Går naken på väg in i sovrummet. Boom! Får värsta frossan. Som att nån kör ström i en. Och jag bara står och skakar och rycker. Men jag har alltså 37,6 i feber. Så jag börjar garva. Och Anette håller på att skratta ihjäl sig. Slut på story.

Jag: Hahaha! Fan vad sjukt. Jävla konstigt virus. Det måste ju uppföra sig lite. Anette är frisk och kry?

Adam: Japp! Än så länge. :)

Jag: Kvinnfolket verkar klara sig bättre. Har några polare som är helt sänkta, men deras tjejer är friskare än någonsin. Märkligt.

Adam: Mycket. Men så har dom lägre lön för samma arbete också. Finns en logik i det någonstans.

Jag: Så är det. :)

Om att forlora en bror_inlaga.indd 22 2026-06-26 15:55

31 mars

Adam: Dagens outfit: luvtröja och trippelpläd. Morgonfrossan är den bästa frossan … Stay away från den här otroligt töliga, sega och potentiellt läskiga skiten.

Jag: Men bubben!!! Mycket stilig ändå. Fortfarande risig alltså. Om vi ska se hur det har bettet sig för andra så vänder det på torsdag. Kämpa!

Adam: Det vore så jävla fint om det kunde göra det för mig också!! Jag är livrädd för att få andningsproblemet.

Jag: Noterar att du sitter upp. Bra! Killgissar att du redan hade haft det i så fall.

Adam: Ingen vet, men när jag läser testimonials på nätet så kom det första veckan.

Jag: Du kommer igen. Jävligt tuff start för dig på 2020. Men det har snart blåst förbi. Och snart är det sommar och vi dricker rosé och du har blivit farfar för första gången och allt det här tröket är ett minne blott. Så fint.

Om att forlora en bror_inlaga.indd 23 2026-06-26 15:55

31 mars

Det är så konstiga tider. Ingen vet något och alla vet allt. Vem som helst är plötsligt smittskyddsexpert. En del är superlugna. Andra extremt oroliga. Själv hoppar jag runt mellan öar av olika känslor. Jag är övertygad om att det ska gå bra för alla jag känner, men jag börjar bli manisk. Jag är rädd att missa viktig information. Och finns det något medel eller ämne som kan vara skillnaden mellan snabbt tillfrisknande och svår sjukdom så vill jag att mitt hem ska vara fyllt av det. Det känns som om viruset har växlat upp. Vi matas med tidningarnas domedagsrubriker. Har man en dålig dag så är känslan att mänskligheten håller på att utplånas inte långt borta. Det är som om Aftonbladet och Expressen tävlar i att ge läsarna mentala smockor. Lite skörare så skulle en vardag med munnen full med lugnande och zombiegång med tom blick inte vara långt borta …

Jag kommer hem från jobbet och slår mig ner i soffan med datorn i knät. Vad står det på nyhetssajterna? Vem säger vad på Twitter? Och har det kommit några nya rekommendationer?

Går till hallen och hämtar plånboken. Några minuter senare har jag beställt hem ännu ett lass med handsprit och mer eller mindre avancerade munskydd, både dom enkla som man alltid sett på nära håll när tandläkaren lutat sig över en och varianter som mer påminner om en gasmask och som ska stå emot allt, om man så sysslar med asbestsanering …

Om att forlora en bror_inlaga.indd 24 2026-06-26 15:55